

disse vilde tage sig paa at give en saadan Attest. Nu vil den højtærede Minister maasse sige, at naar den Mand, der har faaet Attesten, er bleven ældre, naar der er gaaet en Del Aar, kan han forandre sine Anskuelser. Men saa tror jeg rigtigt, at vedkommende Præst vilde sørge for at faa denne Attest taget fra ham. Kunde det ikke lade sig gøre, er jeg villig til at indrømme, at saa kunde der maasse være Tale om Modvendigheden af en anden Garanti. Men jeg tror, at det Tilfælde vanskelig vil indtræffe, og skulde det ske, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det skal være Medlemmer af Folketirken, som forlange Kirken aabnet til Brug for en saadan Mand. Folk, der staa uden for Folketirken, kunne jo overhovedet ikke forlange Kirken aabnet. Var det en ren Modstander af Folketirken og Kirkens Værdomme, tror jeg dog, at det vilde falde ham vanskelig at faa Medlemmer af Folketirken til at være med til at faa Kirken aabnet for en saadan Forbindelse. Jeg ser derfor ikke den store Fare, som den ærede Kultusminister der viste frem. Jeg tror, at Befolkningen vil føle det som et Fremstridt og navnlig vil være meget glad ved at faa Kirken aabnet for den læge Forbindelse, som nu findes Sted. Vi maa jo ikke glemme, at vi udelukke ikke Lægmandsforbindelsen af vort Samfund, fordi vi lukke Kirkerne. Vi henviser den blot til andre Steder og paalægge Befolkningen store Byrder. Forbindelsen finder Sted alligevel. Det hele, vi kunne udrette, er, at vi kunne laase Kirkedørene og lade Kirkerne staa grønt mugne og skimlede indvendig. Det vidner ikke om Interesse for det aandelige Liv, hvis man gaar den Vej, og derfor skal jeg meget anbefale, at Kirkerne aabnes saa meget som muligt for den Forbindelse, der allerede nu findes Sted, og som maasse netop vil være til meget stor Gavn for Kirken selv, naar Kirkerne aabnes for den.

Ordføreren for Stillerne af det andet Forslag (M. Nielsen): Jeg skal ganske vist indrømme det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen), at i det Tilfælde, hvor det gælder om at tale paa Kirkegaarden, vil Mindretallet sandsynligvis ikke kunne føre sin Vilje igennem mod Præstens Ønske, thi det vil ikke have Tid til rent formelt at faa det ordnet, men det ser jeg ikke noget væsentlig galt i. Jeg tror nemlig — og det er vist meget naturligt — at en Lægmand i mange Tilfælde vil tale ved Graven, men det vil netop der blive meget forargeligt, naar han taler imod vedkommende

Sognepræsts Ønske, saaledes at de begge staa ved Graven og maasse forfægte modsatte Anskuelser. Jeg tror altsaa, at det ikke er saa uheldigt, at Vejen for Mindretallet til der at faa sin Vilje sat igennem imod Præstens Ønske, er lidt tornesuld. Jeg tror ogsaa, det ærede Medlem ved nærmere Overvejelse vil indrømme, at det der mere end noget andet Sted gælder at holde det forargelige borte. Det er det uheldigste Øjeblik, hvor noget saadant kan ske. For øvrigt vil jeg kun konstatere en væsentlig Overensstemmelse mellem det ærede Medlem for Ringkøbing og os, der have tilladt os at stille dette lille Forslag. — Jeg vil understrege den ærede Kultusministers første Udtalelse, at enhver Bestræbelse for at aabne Kirken har hans Støtte. Jeg tror saa ganske vist ogsaa, at den ærede Kultusminister efterhaanden vil komme til at se endnu mildere paa Lovforslaget, end han gør i dette Øjeblik, idet jeg for øvrigt er grumme glad over, at den højtærede Kultusminister paa et væsentligt Punkt, nemlig § 3, er fuldstændig enig med os. Men den højtærede Kultusminister vil ogsaa komme til at se med endnu mildere Øjne paa de andre Paragraffer i Lovforslaget, thi det er ikke nogen ukontroleret Lægmandsvirksomhed, vi arbejde for. Det er netop en Lægmandsvirksomhed, man søger at kontrollere saa godt som muligt derved, at man overlader Vidnesbyrdet til Præsterne i Folketirken. Jeg synes ikke, at den højtærede Kultusminister har Ret i, at det er et Minimum af Garanti, der ligger i en Præsts Vidnesbyrd. Vi Præster ville ikke synes rigtig om, at det skulde være et Minimum af Garanti, som ligger deri, og jeg tror i og for sig heller ikke, at den højtærede Kultusminister vil fastholde den Udtalelse. Selvfølgelig kan det misbruges. Der kan være Charlataner, der ved at bebruge en eller anden godtroende Præst, skaffe sig et Vidnesbyrd og saa rejse rundt med det, men det kan jo ændres ved, at der i Loven kommer en Bestemmelse om, at han ved hver Lejlighed skal have Vidnesbyrd, et Vidnesbyrd, der gælder ved den bestemte Lejlighed. I det hele taget vil der jo ved Forhandling i det eventuelle Udvalg og ved Forhandling med den højtærede Kultusminister kunne ske Ændringer — i alt Fald for vort Forslags Vedkommende — paa enkelte Punkter. Jeg takker den højtærede Kultusminister for den Velvilje, der ikke alene skimtede igennem, men som var tydelig at se og mærke paa bestemte Punkter, og jeg haaber paa et godt Udfald af Arbejdet for dette lille Lovforslag.